

Sygn. akt VI U 479/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 stycznia 2014 roku.

Sąd Rejonowy w Białymstoku VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSR Marta Kiszowara

Protokolant: Urszula Ewa Aleksandrowicz

po rozpoznaniu w dniu 8 stycznia 2014 roku w Białymstoku

na rozprawie

sprawy Ł. M. (1)

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w B.

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

na skutek odwołania Ł. M. (1)

od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w B.

z dnia 09 września 2013 r.

numer 1160.2013

Oddala odwołanie

Sygn. akt: VI U 479/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym orzeczeniem z dnia 9 września 2013 r. (nr: 1160.2013) Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w B. uchylił w całości orzeczenie (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w S. z dnia 30.07.2013 r. (nr PC. (...) -SN/360- (...)), mocą którego Ł. M. (1) nie został zaliczony do osób niepełnosprawnych i orzekł o zaliczeniu go do lekkiego stopnia niepełnosprawności, przy czym jako symbol przyczyny niepełnosprawności wskazano: 11-I.

Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w B. uznał, iż Ł. M. (1) kwalifikuje się do osób niepełnosprawnych w stopniu lekkim o charakterze okresowym, ponieważ stan jego zdrowia skutkuje ograniczeniami w pełnieniu ról społecznych, w tym zawodowych, polegającymi na istotnym obniżeniu zdolności do wykonywania zatrudnienia w porównaniu do osoby zdrowej o podobnych kwalifikacjach. Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w B. stwierdził ponadto, że nie zachodzi konieczność zapewnienia Ł. M. (1) czasowej lub częściowej pomocy ze strony innych osób w pełnieniu ról społecznych i samodzielnej egzystencji, bowiem nie jest on na tyle zależny od otoczenia, by konieczne było udzielenie mu wsparcia w czynnościach samoobsługowych, prowadzeniu gospodarstwa domowego, leczeniu i rehabilitacji (k-15 akt Zespołu).

Odwołanie od powyższego orzeczenia wniósł Ł. M. (2) zarzucając, iż jego obecny stan zdrowia kwalifikuje go do osób o wyższym stopniu niepełnosprawności niż lekki. Podnosił, iż w wyniku wypadku doznał poważnego urazu głowy, miał trepanację czaszki i w chwili obecnej miewa poważne i nasilające się zaniki pamięci. Odwołujący wskazywał ponadto, iż jest nosicielem wirusa HIV oraz HCV. Zaznaczał, że jest na terapii metadonowej i przyjmuje środki psychoaktywne zgodnie ze wskazaniem lekarzy, w związku z czym nie może prowadzić pojazdów, ani obsługiwać maszyn. W konsekwencji odwołujący wniósł o przyznanie mu umiarkowanego stopnia niepełnosprawności (k. 2-3).

Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w B. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie. Zdaniem Zespołu aktualne naruszenie sprawności organizmu nie kwalifikuje odwołującego do osób niepełnosprawnych o stopniu wyższym niż lekki. Zespół podnosił, iż ustalone jako rozpoznanie zasadnicze zakażenie retrowirusem, WZW typu C aktualnie w okresie wydolności wątroby, uzależnienie od opiatów w trakcie terapii metadonem, stanowią co prawda ograniczenie w funkcjonowaniu społecznym i zawodowym, ale nie w zakresie uzasadniającym kwalifikację do stopnia wyższego niż lekki. W ocenie Zespołu, odwołujący nie jest zależny od otoczenia w rozumieniu obowiązujących przepisów prawa, ponieważ nie stwierdzono u niego konieczności udzielania mu wsparcia w czynnościach samoobsługowych, ani współdziałania w procesie leczenia i rehabilitacji oraz w pełnieniu ról społecznych właściwych dla każdego człowieka, zależnych od wieku, płci, czynników społecznych i kulturowych. Nadto Zespół wskazał, iż kontynuowanie przez Ł. M. (1) terapii metadonem ma na celu poprawę stanu zdrowia, a tym samym jego funkcjonowania społecznego, a zatem nie należy postrzegać tego w kategoriach potęgujących niepełnosprawność. Zdaniem Zespołu stan zdrowia odwołującego nie wyklucza wykonywania przez niego zatrudnienia na tzw. otwartym rynku, ale z uwzględnieniem przeciwwskazań, wynikających ze stanu zdrowia, a co za tym idzie nie ma podstaw do stwierdzenia, iż Ł. M. (1) może wykonywać pracę wyłącznie w warunkach chronionych (k. 6).

Sąd Rejonowy ustalił i zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy z 27.08.1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2011 nr.127, poz. 721), ustala się trzy stopnie niepełnosprawności: znaczny, umiarkowany i lekki.

Do lekkiego stopnia niepełnosprawności, zgodnie z art. 4 ust. 3 cytowanej ustawy, zalicza się osobę o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mającą ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne.

Do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się, jak wskazuje art. 4 ust. 2 w/w. ustawy osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych.

Do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji. Niezdolność do samodzielnej egzystencji oznacza zaś naruszenie sprawności organizmu w stopniu uniemożliwiającym zaspokajanie bez pomocy innych osób podstawowych potrzeb życiowych, za które uważa się przede wszystkim samoobsługę, poruszanie się i komunikację.

Celem zweryfikowania prawidłowości ustaleń zawartych w zaskarżonym orzeczeniu oraz twierdzeń odwołującego co do złego stanu jego zdrowia, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy z zakresu neurologii, chorób zakaźnych i psychiatrii, na okoliczność ustalenia, czy schorzenia występujące u odwołującego wywołały niepełnosprawność i w jakim stopniu, a jeżeli tak, to od kiedy istnieje stwierdzony stopień niepełnosprawności oraz czy niepełnosprawność jest stała czy okresowa (k. 7).

W tym miejscu należy podkreślić, iż w sprawach, których przedmiotem jest ustalenie stopnia niepełnosprawności, kwestia oceny stanu zdrowia i w konsekwencji zdolności do pracy należy do sfery faktów, wymagających wiadomości specjalnych - wiedzy medycznej. Ustalenia w tym zakresie mogą być zatem dokonane wyłącznie na podstawie opinii biegłych, którzy taką wiedzę specjalną posiadają. Zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 8 stycznia 2013 r. III AUa 903/12 podstawę ustaleń dotyczących niezdolności do pracy w postępowaniu sądowym może stanowić jedynie opinia biegłych lekarzy sądowych, sporządzona przez lekarzy o specjalnościach adekwatnych do stanu zdrowia badanego.

W wydanej opinii pisemnej (k.11- 12) biegli sądowi, po przeprowadzeniu oględzin lekarskich odwołującego i analizie dostępnej dokumentacji medycznej rozpoznali u niego: zakażenie retrowirusowe, przewlekłe wirusowe zapalenie wątroby typu C w okresie wydolności wątroby, osobowość nieprawidłową, uzależnienie od środków psychoaktywnych, zespół uzależnienia alkoholowego oraz stan po urazie czaszkowo – mózgowym i ewakuacji krwiaka lewej okolicy czołowo – ciemieniowej.

Na podstawie powyższego rozpoznania biegli orzekli, iż u odwołującego stwierdza się lekki stopień niepełnosprawności na okres od 04.07.2013 r. do 30.09.2014 r. Zdaniem biegłych, odwołujący w chwili obecnej nie wymaga leczenia antyretrowirusowego, a pomimo przewlekłego wirusowego zapalenia wątroby nie stwierdza się u niego aktualnie objawów niewydolności narządu. Stan neurologiczny odwołującego w ocenie biegłych, pomimo przebytego urazu czaszkowo – mózgowego z ewakuacją krwiaka, jest prawidłowy. Zdaniem biegłych sądowych jedynie stan psychiczny odwołującego powoduje ograniczenie w pełnieniu ról społecznych i zawodowych, co powoduje zakwalifikowanie go do lekkiego stopnia niepełnosprawności.

Ł. M. (1) nie wniósł zastrzeżeń do opinii biegłych.

W ocenie Sądu Rejonowego, przedstawiona w sprawie opinia biegłych lekarzy, jest kompletna i spójna, zatem może stanowić podstawę merytorycznego orzekania. Wynika z niej jednoznacznie, że schorzenia i stan psychiczny występujące u odwołującego się powodują lekki (nie zaś umiarkowany bądź znaczny) stopień niepełnosprawności. Mając na uwadze poziom wiedzy lekarzy, ich doświadczenie, sposób motywowania i stopień stanowczości wyrażonych w opiniach wniosków Sąd uznał je za rzetelne oraz fachowe i na nich oparł swoje ustalenia.

Należy podkreślić, iż Sąd nie kwestionuje faktu, iż odwołujący cierpi na szereg schorzeń, jednakże nie uzasadniają one na datę orzekania w tej sprawie, potrzeby zapewnienia mu częściowej lub okresowej opieki lub pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych albo też konieczności stałej bądź długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji. Brak zatem podstawowych przesłanek w myśl ustawy z 27.08.1997r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych do orzeczenia na podstawie art. 3 ust. 1 o umiarkowanym bądź znacznym stopniu niepełnosprawności. Ponadto nadmienić trzeba, że do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę „niezdolną do pracy” albo „zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej”, co w przypadku odwołującego również nie ma miejsca. Trudna sytuacja zdrowotna Ł. M. (1) spotkała się ze zrozumieniem Sądu, jednak nie może stanowić samodzielnej podstawy zmiany stopnia niepełnosprawności w sposób oczekiwany i pożądaný przez stronę.

Konkludując, w ocenie Sądu, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w ślad za orzeczeniem Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w B., nie pozwala zaliczyć odwołującego do osób niepełnosprawnych w innym stopniu niż lekkim o charakterze okresowym od 04.07.2013 r. do 30.09.2014 r.

Z tych wszystkich względów Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc orzekł jak w sentencji wyroku.